

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Y. K.**, nar.X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2012 č.j. KRPA-131885/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13.10.2012 pod č.j. KRPA-131885/ČJ-2012-000022, podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o 30 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že rozhodnutí vydal v rozporu s ustanovením § 124 odst. 1 a 3 ve spojení s § 123b zákona o pobytu cizinců a dále, že porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Namítá, že ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že povinnost zkoumat naplnění podmínek pro postup podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců by měl žalovaný mít pouze v případě vydání prvního rozhodnutí o zajištění, nikoli již v případě

vydání dalších rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Naopak podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají po celou dobu pobytu cizince v ZZC. Tomuto výkladu nasvědčuje i znění návratové směrnice. Podle čl. 15 odst. 1 směrnice jsou státy EU oprávněny zajistit cizince za účelem jeho vyhoštění pouze tehdy, „nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření“. Podle čl. 15 odst. 4 směrnice pak „ukáže-li se, že přestaly existovat podmínky uvedené v odst. 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“. Z tohoto článku je zřejmé, že zajištění cizince nemůže trvat, pokud lze namísto toho uplatnit stejně účinná, avšak mírnější opatření. Žalovaný má proto povinnost vyjádřit se v rozhodnutí též k otázce, proč se v případě žalobce jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či dokonce jako zcela neaplikovatelné. Je zřejmé, že situace cizince se v průběhu zajištění může změnit natolik zásadním způsobem, že aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování se stane možná až následně. Tak je tomu i v případě žalobce, který podáním žádosti o mezinárodní ochranu nabyl práva být ubytován v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra, disponuje platným cestovním dokladem a má na území přítelkyni paní Mariu Džus bytem Praha 2, Machova 10. Na území ČR tak má veškeré nutné zázemí. Bylo tedy povinností žalovaného vypořádat se v napadeném rozhodnutí i s otázkou možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která spočívá v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vzhledem k jeho výroku naprosto nedostatečné, neboť z něj není seznatelné, jakou dobu prodloužení zajištění žalovaný posuzoval (ve výroku se prodlužuje doba zajištění o 30 dnů, kdežto v odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzuje dobu 90 dnů) i na základě jakých okolností žalobcova případu žalovaný dovodil existenci „nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti“.

Žalovaný nesouhlasí s námitkami uvedenými v žalobě s poukazem na to, že při svém rozhodování shledal naplnění podmínky ustanovení § 124 odst. 3 zákona 326/1999 Sb. Důvod jež vyvolal aplikaci tohoto ustanovení, byl naplněn, neboť prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace správního vyhoštění nezbytné. Správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění, avšak v této právní věci vyvstala objektivní překážka, tedy vedené řízení o mezinárodní ochraně. Správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 119 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., které stanoví, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné a to v případě cizince, který požádal o mezinárodní ochranu. Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce podal v době, kdy výkon zajištění byl realizován, dne 13.6.2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost byla příslušným orgánem dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, která odkládá účinek citovaného rozhodnutí. O žalobě nebylo v době rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění rozhodnuto. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Správní orgán uzavřel, že v zájmu ochrany chráněných zájmů je nutné dobu zajištění žalobce prodloužit a to z důvodu předcházení dalšího protiprávního jednání, neboť z předchozího jednání je zřejmé, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky. Správní orgán konkrétní jednání již vyjádřil v meritorním rozhodnutí o zajištění cizince a opětovná rekapitulace by dle názoru žalovaného byla nadbytečná, neboť napadené rozhodnutí se váže na rozhodnutí předešlé. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že zcela rezignoval na myšlenku uložení zvláštního opatření. V rozhodnutí jasně poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá jednání, která nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle. Pokud by přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v tom, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však nemá, neboť žalobce

několikrát během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Jako příklad uvádí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3.4.2012 vedené pod č.j. KRPZ-50589-27/ČJ-2011-150020-SV, kdy žalobci byla stanovena doba, po kterou mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku a jednak chování cizince během předešlého řízení o správním vyhoštění, kdy se stal nedohledatelným, čímž došlo ke ztížení vedeného řízení o správním vyhoštění. Žalovaný nepopírá, že při sepsání písemného vyhotovení rozhodnutí došlo v jedné části odůvodnění k věcné nesprávnosti, když správní orgán namísto 30 dnů chybně uvedl 90 dnů, avšak se nedomnívá, že tento přepis způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Z výrokové části ale také z ostatních částí odůvodnění rozhodnutí je totiž seznatelné, že správní orgán přistoupil k prodloužení doby trvání zajištění o 30 dnů.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v žalobě sám uvedl, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání, rovněž žalovaný nevznesl návrh na nařízení ústního jednání a soud dospěl k závěru, že nařízení jednání ve věci není pro rozhodnutí nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-131885/ČJ-2012-000022 ze dne 13.10.2012 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, důkazem je již uložené správní vyhoštění, které bylo žalobci vydáno dne 3.4.2012 pod č.j. KRPZ-50589-27/ČJ-2011-150020-SV Policií ČR, Krajským ředitelstvím Zlínského kraje, odborem cizinecké policie, kdy doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena na 1 rok. Po rozhodnutí příslušného správního orgánu, který vydal předešlé rozhodnutí o správním vyhoštění, se cizinec svévolně pohyboval na území neoprávněně. Správní orgán je přesvědčen, že cizinec zejména opakovaně porušuje právní předpisy České republiky. Z jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstrovuje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Pokud opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti, tedy pobývat na území pouze s platným vízem, předložit doklad o zdravotním pojištění, neskýtá cizinec záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Z prokázaného jednání žalobce je zřejmé, že by mírnější donucovací opatření nebyl účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí cizincova skrývání, neboť není známá adresa cizincova pobytu. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobce neuvedl žádnou adresu svého současného pobytu, uvedl pouze to, že bydlí u své přítelkyně, o které ví pouze to, že se jmenuje Marie Džus. Neví, kdy se narodila a nezná ani adresu jejího pobytu. Ze správního spisu je dále patrné, že žalobce podal dne 13.6.2012 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán proto přistoupil k prodloužení doby zajištění.

Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby zajištění o 30 dnů podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že realizace

správního vyhoštění nemůže být dosud vykonána pro objektivní překážku vyhoštění a to že doposud nebylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Dále uvedl, že se nemůže ztotožnit s případným propuštěním žalobce ze zajištění, neboť z jeho předchozího jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnosti. Správní orgán na předchozí jednání žalobce pohlíží jako na jednání, které hrubým způsobem narušuje chráněné zájmy České republiky, a proto nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, neboť ve své činnosti je povinen předcházet trestné činnosti nebo činnosti, která není v souladu se zákonem. Ze spisového materiálu je patrné, že nebezpečí skrývání žalobce je opodstatněné a v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v jeho případě existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečnosti sdělených v protokolu o vyjádření ze dne 14.8.2012 a z protokolu o podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 3.1.2003, ve kterém žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by alespoň v nejširší míře nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost sama o sobě není překážkou pro zajištění cizince, což vyplývá z ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že prodloužit dobu zajištění lze jen za podmínky, že bylo rozhodnuto o zajištění cizince, proto je soud toho názoru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebrání v tom, aby správní orgán rozhodl o prodloužení zajištění.

Výkon správního vyhoštění je možný pouze při splnění předpokladu, kterým je vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na znění ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se: a) mezinárodní ochrana neuděluje; b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná; c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá. Jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Podle § 32 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu podání žaloby podle odst. 1 a 2 má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 a žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e). Z výše uvedeného vyplývá, že předchozí lhůta zajištění nebyla pro realizaci dostatečná, a proto správní orgán přistoupil k jejímu prodloužení.

Předmětem přezkumu v tomto řízení není to, zda existovaly podmínky pro zajištění, ale zejména to, zda tyto v době rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stále ještě trvaly, resp. zda se ve srovnání se stavem v době zajištění změnily okolnosti takovým způsobem, který by mohl odůvodňovat aplikaci tzv. zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Podle názoru soudu takové okolnosti nenastaly. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá, že žalobci bylo vydáno správní vyhoštění, toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR ve stanoveném termínu nevycestoval. Z tohoto jednání lze odhadnout postoj žalobce k právnímu řádu ČR jakož i k rozhodnutí státních orgánů ČR, a proto za této situace bylo adekvátní, aby byl v zájmu co nejrychlejší realizace správního vyhoštění zajištěn. Podání žádosti o mezinárodní ochranu je objektivní překážkou vyhoštění, z hlediska

posuzované věci je ovšem zcela bez vlivu na trvající okolnosti, které byly důvodem pro zajištění žalobce. Řádným způsobem totiž nemodifikuje důvody, pro které byl žalobce zajištěn, tzn. obavu ze skrývání žalobce a z možného opakování protiprávní činnosti. Soud nezpochybňuje skutečnost, že v obecné rovině platí, že zajištění cizince by mělo být vždy teprve posledním prostředkem použitým za účelem realizace správního vyhoštění po předchozím posouzení, zda by nebylo pro daný účel dostačující využití tzv. zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když je současně třeba zohlednit také konkrétní okolnosti daného jednotlivého případu. Podle názoru soudu je z jednání žalobce před zajištěním zřejmé, že aplikace tzv. zvláštních opatření by v daném případě nebyla pro realizaci správního vyhoštění dostačující a pro uplatnění zvláštních opatření tudíž nebyl prostor. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v průběhu zajištění žalobce nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci ustanovení § 0123b zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podrobně popsány důvody, pro které byl žalobce zajištěn rozhodnutím ze dne 13.10.2012 č.j. KRPA-131885/ČJ-2012-000022. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 5.12.2012 č.j. 1A 70/2012-24 tyto důvody posoudil jako adekvátní pro zjištění, tedy jako důvody znemožňující aplikaci zvláštních opatření. Z obsahu žaloby ani z obsahu správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti, které by svědčily o změně poměrů na straně žalobce a které by bylo zapotřebí správním orgánem zvážit. Tímto důvodem není skutečnost, že žalobce uvedl adresu přítelkyně. Námitka absence úvahy správního orgánu o možné aplikaci zvláštních opatření, aniž by byla podložena tvrzením o změně žalobcových poměrů, se jeví soudu jako toliko účelová. Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci úvahy správního orgánu by soud za dané situace považoval za ryze formální.

Pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo v jedné části k písařské chybě, když správní orgán namísto 30 dnů chybně uvedl 90 dnů, tato skutečnost nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Ve výrokové části rozhodnutí je správně uvedeno, že doba zajištění se prodlužuje o 30 dnů a také z ostatních částí odůvodnění rozhodnutí je patrné, že zajištění bylo prodlouženo o 30 dnů. Soud proto tuto námitku nemohl z uvedených důvodů shledat úspěšnou.

Protože soud podanou žalobu neshledal důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. února 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová